

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și trei

Dezvăluirea simbolismului urâciunii pustirii în profeția biblică

Jeff Pippenger

2024-01-07

Identificarea de către Pavel a Romei păgâne drept puterea care a împiedicat papalitatea să se ridice la putere în anul 538 a devenit mărturia prin care William Miller a recunoscut că „necurmatul”, în cartea lui Daniel, reprezenta păgânismul. Cadrul lui William Miller se întemeia pe cele două puteri pustitoare: păgânismul, urmat de papalism. Cea mai importantă descoperire a lui Miller în sprijinul aceluia cadru a fost mărturia lui Pavel din 2 Tesaloniceni, capitolul doi, unde Pavel arată că piedica pusă papalității de Roma păgână avea să fie înlăturată, pentru ca „omul fărădelegii” să fie așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

În cartea lui Daniel, simbolul „curmatului”, care reprezintă păgânismul, este urmat întotdeauna de un simbol al papalității, fie că acesta este prezentat ca nelegiuirea pustirii, fie ca urâciunea pustirii. Totuși, în avertizarea lui Hristos adresată creștinilor cu privire la asediul și distrugerea Ierusalimului, care au avut loc în timpul celor trei ani și jumătate dintre anii 66 și 70 d.Hr., Hristos S-a referit la „urâciunea pustirii, despre care a vorbit prorocul Daniel” ca la semnul pentru creștinii care se aflau în Ierusalim de a fugi imediat. Istoria arată că semnul nu era simbolul Romei papale, ci al Romei păgâne. Semnul trebuia recunoscut de cei credincioși, dacă voiau să evite asediul și distrugerea. Este „urâciunea pustirii, despre care a vorbit prorocul Daniel”, un simbol al Romei păgâne sau al Romei papale?

Atunci, când veți vedea urâciunea pustirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă:) atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperiș să nu se coboare ca să ia ceva din casa lui; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia hainele. Vai de femeile însărcinate și de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Rugați-vă dar ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de sabbat; căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi vreodată. Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nicio făptură n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Matei 24:15–22.

Sora White comentează asupra modului în care această avertizare s-a împlinit în istoria distrugerii Ierusalimului din anii 66 până în 70 d.Hr. și identifică faptul că steagul, sau stindardul armatei romane, a fost semnul pentru creștinii care se aflau încă în Ierusalim să fugă. Așadar, a fost „urâciunea pustirii, despre care a vorbit prorocul Daniel”, Roma păgână, sau a fost Roma papală, așa cum și-a întemeiat Miller cadrul său de interpretare?

William Miller a fost condus să înțeleagă ambele manifestări ale Romei (păgână, urmată de cea papală), dar a fost constrâns de istoria în care trăia să trateze ambele împărății ca pe o singură împărăție. Și, desigur, ele sunt o singură împărăție, dar reprezintă totodată două împărății succesive. Constrâns de istoria profetică a anului 1798, Miller a trebuit să abordeze Roma în primul rând ca pe o singură împărăție. În 1798, Miller credea că a Doua Venire a lui Hristos era la

aproximativ douăzeci și cinci de ani în viitor. El știa foarte bine că Roma papală primise o rană de moarte în 1798. Pentru Miller, nu mai existau alte împărății pământești care să urmeze Romei papale, căci Hristos era pe punctul de a Se întoarce.

În contextul istoric în care se afla Miller, el a înțeles că statuia din capitolul doi al cărții lui Daniel reprezenta patru împărății pământești, căci aceasta era ceea ce mărturisea Daniel.

Și a patra împărăție va fi tare ca fierul; pentru că, așa cum fierul sfărâmă și supune toate lucrurile, și precum fierul care zdrobește toate acestea, tot astfel ea va sfărâma și va zdrobi. Iar faptul că ai văzut picioarele și degetele picioarelor, în parte din lut de olar și în parte din fier, înseamnă că împărăția va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, fiindcă ai văzut fierul amestecat cu lut mocirlos. Daniel 2:40, 41.

Miller a înțeles că existau numai patru împărății, iar a patra și ultima împărăție era Roma, despre care știa din istorie că a fost Roma păgână, urmată de Roma papală. A patra împărăție, pentru Miller, în acord cu cuvântul lui Daniel, era „împărțită”, însă pentru Miller această împărțire reprezenta doar o distincție între aspectele literale și spirituale ale împărăției Romei. El avea dreptate, dar înțelegerea sa era limitată.

Miller ntabwo yabonye ko igabanywa rya Roma ya gipagani n'iya gipapa ryari rishingiye ku igabanywa Pawulo yahagurukijwe kumenya no kugaragaza. Pawulo (na Yohana Umubatiza) yagaragaje ko mu gihe cy'umusaraba iby'ukuri by'umubiri byagombaga guhindukira bikajya mu by'umwuka. Kubura uko gusobanukirwa kwatumye Miller ahagirira kwemera ko Roma mu by'ukuri yari ubwami bumwe bwari bufite ibyiciro bibiri. Kandi rwose yari afite ukuri (ariko gukumiriwe). Ntiyashoboraga kubona ko Roma yo mu by'umwuka yari ihagarariwe na Babuloni nyakuri, kuko Roma yo mu by'umwuka (ubupapa) na yo ari Babuloni yo mu by'umwuka.

Babilonul literal, ca cel dintâi dintre cele patru împărății din Daniel doi, avea să prefigureze a patra împărăție, căci cea dintâi o prefigurează întotdeauna pe cea de pe urmă. Roma păgână fusese prefigurată de Babilon, însă atât Roma păgână, cât și Babilonul au prefigurat Roma spirituală (papalitatea). Prin urmare, papalitatea a fost a cincea împărăție și a fost reprezentată prin Babilon. Acesta este un motiv de bază pentru care Sora White compară captivitatea lui Israel literal în Babilon timp de șaptezeci de ani cu captivitatea lui Israel spiritual în Babilonul spiritual timp de o mie două sute și zece ani.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost cu adevărat în captivitate în această lungă perioadă de persecuție neîncetată, tot așa cum copiii lui Israel au fost ținuți captivi în Babilon în timpul exilului.” Profeti și regi, 714.

महणून मलिरला मूर्तपूजक रोमला अधकि वशिष्टपणे ओळखून दाखवणार्या भवषियवाणीतील पूर्णतांचा आण पापल रोमचा परस्परवनिमिय करून उपयोग करण्यात काहीही अडचण नव्हती. पुढे जात असताना आम्ही याची उदाहरणे देऊ; परंतु जर आपण हे समजलो की मलिरच्या दृष्टीने मूर्तपूजक आण पापल रोम हे एकच राज्य होते, तर येशूने “उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू, जचियावषियी दानएिल संदेष्ट्याने सांगतिले,” असे म्हणत त्याचा संबंध मूर्तपूजक रोमच्या एका पूर्णतेशी जोडला, तरीही दानएिलाच्या पुस्तकातील “उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू” हा प्रयोग पापल रोमचे प्रतीक आहे, असे मलिर समजत होता, हे आपण समजू शकतो. मलिरला उजाड करणार्या

त्या तीन सत्ताधीश शक्ती दसिल्या नाहीत, आणायिच कारणामुळे त्याची भवषियवाणीवषियक चौकट मर्यादति होती, तरीही अचूक होती.

Dar cum trebuie să înțelegem discrepanța privind împlinirea istorică din anul 66 d.Hr., când Roma păgână și-a așezat stindardele în incintele sacre ale templului, în împlinirea prezicerii lui Hristos? Este „urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel” un simbol al Romei păgâne sau al Romei papale? Răspunsul la această dilemă este destul de simplu atunci când recunoașteți trei puteri pustiitoare, în loc de două. Ar trebui să începem cu comentariul Sorei White asupra împlinirii prezicerii lui Hristos cu privire la distrugerea Ierusalimului.

„În răstignirea lui Hristos de către iudei era implicată distrugerea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost povara care i-a cufundat în ruină pentru lumea aceasta și pentru lumea viitoare. Tot astfel va fi în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra celor ce au respins harul lui Dumnezeu. Hristos, piatra lor de poticnire, li Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Slava feței Sale, care pentru cei neprihăniți este viață, pentru cei răi va fi un foc mistuitor. Din pricina iubirii respinse, a harului disprețuit, păcătosul va fi nimic.”

„Prin multe ilustrații și avertismente repetate, Isus a arătat care avea să fie urmarea pentru iudei a respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte, El Se adresa tuturor acelorora, din orice veac, care refuză să-L primească drept Răscumpărător al lor. Fiecare avertisment este pentru ei. Templul profanat, fiul neascultător, vierii mincinoși, zidarii disprețuitori își au corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, osânda pe care acestea au preînchipuit-o va fi a lui.” Hristos, Lumina lumii, 600.

Când Pavel a identificat trecerea de la literal la spiritual, el a arătat că aceasta a avut loc în perioada crucii, și trebuie remarcat că distrugerea Ierusalimului este asociată în mod direct cu crucea. Distrugerea Ierusalimului literal, care a fost împlinită mai întâi de Babilonul literal, a fost împlinită pentru ultima dată de Roma literală, căci Isus reprezintă întotdeauna sfârșitul prin început. Călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, care a început cu puterea păgână a Babilonului, s-a încheiat cu puterea păgână a Romei.

Călcarea în picioare spirituală a Ierusalimului spiritual a fost împlinită de Roma papală, iar ambele perioade ale acestei călcări în picioare (literală și spirituală) prefigurează călcarea în picioare a poporului lui Dumnezeu de către cea de-a treia putere pustiitoare, care, în termenii Romei, este numită Roma modernă.

Există trei puteri pustiitoare, fiecare dintre ele persecutând poporul lui Dumnezeu: balaurul păgânismului, urmat de fiara care se ridică din mare a catolicismului, urmată la rândul ei de fiara care se ridică din pământ a Statelor Unite (proorocul mincinos). Păgânismul a fost reprezentat prin diverse puteri păgâne care au călcat în picioare pe Israelul literal. Apoi papalitatea a călcat în picioare pe Israelul spiritual timp de o mie două sute șazeci de ani, din 538 până în 1798. Întreita unire a balaurului, a fiarei și a proorocului mincinos este Roma modernă și ea calcă, de asemenea, în picioare poporul lui Dumnezeu în timpul „ceasului” crizei legii duminicale. Cele trei puteri pustiitoare ale balaurului, ale fiarei și ale proorocului mincinos sunt, de asemenea, reprezentate ca Roma păgână, Roma papală și Roma modernă.

În termenii Apocalipsei șaptesprezece, păgânismul reprezintă primii patru împărați; al cincilea împărat este papalitatea, iar al șaselea, al șaptelea și al optulea împărat sunt tripla unire a Romei moderne.

Și sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, iar celălalt încă n-a venit; și, când va veni, trebuie să rămână puțină vreme. Și fiara care era și nu este, ea însăși este al optulea și este dintre cei șapte, și merge la pierzare. Apocalipsa 17:10, 11.

În termenii capitolului doi din Daniel, păgânismul cuprinde toate cele patru împărății, de la Babilonul literal până la Roma literală. Babilonul spiritual este papalitatea (capul de aur), iar întreita unire a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos (Roma modernă) este reprezentată de întreita unire a Medo-Persiei spirituale, a Greciei spirituale și a Romei spirituale (a cărei rană de moarte este vindecată).

Քանզի Հիսուսը հիշատակեց «ամայացման պիղծը, որի մասին խոսել է Դանիել մարգարեն», Նա մատնանշում էր մի որոշակի «նշան», որը քրիստոնյաները պետք է ճանաչեն երեք Հռոմներից յուրաքանչյուրում: Հեթանոսական Հռոմը, պապական Հռոմը և ժամանակակից Հռոմը բոլորը հալածում են Աստծո ժողովրդին: Այդ հալածանքը մարգարեաբար ներկայացված է որպես սրբարանի և զորքի ոտնակոխի լինելը: Հիսուսը նախագգուշացում տվեց այդ հալածանքի մոտենալու վերաբերյալ հալածանքների երեք ժամանակաշրջաններից յուրաքանչյուրի համար: Երբ Հռոմի իշխանության «նշանը» դրվեց սրբարանի մեջ, Երուսաղեմից փախչելու ժամանակը հասել էր: Հիսուսը Դանիելի «ամայացման պիղծ» արտահայտությունը չէր օգտագործում որպես երկրային մի իշխանության խորհրդանիշ, այլ որպես այն նշանի խորհրդանիշ, որը քրիստոնյաները պետք է ճանաչեին:

„Isus le-a vestit ucenicilor care ascultau judecățile ce aveau să cadă asupra Israelului apostat și, îndeosebi, răzbunarea retributivă care avea să vină asupra lor pentru respingerea și răstignirea lui Mesia. Semne neechivoce aveau să preceadă deznodământul înfricoșător. Ceasul de temut avea să vină pe neașteptate și cu repeziciune. Iar Mântuitorul Și-a avertizat urmașii: «De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă), atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți.» Matei 24:15, 16; Luca 21:20, 21. Când steagurile idolatre ale romanilor aveau să fie ridicate pe pământul sfânt, care se întindea câteva stadii dincolo de zidurile cetății, atunci urmașii lui Hristos trebuiau să-și găsească scăparea prin fugă. Când semnul de avertizare avea să fie văzut, cei care urmau să scape nu trebuiau să întârzie deloc. În toată țara Iudeii, precum și în Ierusalim însuși, semnalul de fugă trebuia ascultat imediat. Cel care s-ar fi aflat pe acoperișul casei nu trebuia să coboare în casă, nici chiar pentru a-și salva cele mai de preț comori. Cei care lucrau pe câmpuri sau în vii nu trebuiau să-și ia timp să se întoarcă după haina de deasupra, lăsată deoparte în timp ce trudeau în arșița zilei. Nu trebuiau să ezite nici măcar o clipă, ca nu cumva să fie cuprinși în nimicirea generală.” Tragedia veacurilor, 25.

Trong đoạn văn ấy, Bà White xác định “sự góm ghiếc tàn phá” là một “dấu hiệu không thể nhầm lẫn,” được tượng trưng bởi “các cờ hiệu thờ hình tượng của quân La Mã,” là những điều mà họ đã dựng “lên trên vùng đất thánh” của đền thánh. Đức Chúa Jêsus không dùng “sự góm ghiếc tàn phá”

đề tượng trưng cho một trong hai quyền lực của La Mã ngoại giáo hay La Mã giáo hoàng, nhưng như một “dấu hiệu.” Khi “dấu hiệu” ấy được đặt trong vùng đất thánh của đền thờ, các tín hữu Cơ Đốc phải chạy trốn khỏi Giê-ru-sa-lem “kẻo họ bị cuốn vào sự hủy diệt chung.” Về sau, trong chính đoạn văn ấy, Bà White còn đi xa hơn khi xác định rằng lời tiên tri của Đấng Christ, là lời đã chỉ ra sự hủy diệt ấy, có hơn một sự ứng nghiệm.

“Prorockvo Spasiteľa o navštívení súdov nad Jeruzalemom má mať ešte ďalšie naplnenie, ktorého tá hrozná spúšť bola len slabým tieňom. V osude vyvoleného mesta môžeme vidieť záhubu sveta, ktorý zavrhol Božie milosrdenstvo a pošliapal Jeho zákon. Temné sú záznamy o ľudskom utrpení, ktorých bola zem svedkom počas svojich dlhých storočí zločinu. Srdce ochabuje a myseľ malátno pri ich rozjímaní. Strašné boli následky odmietnutia autority neba. No v zjaveniach budúcnosti je predstavený ešte temnejší výjav. Záznamy minulosti — dlhý sprievod nepokojov, bojov a revolúcií, „bojovníkov boj ... s lomozom a rúchami pováľanými v krvi“ (Izaiáš 9:5) — čo sú tieto veci v porovnaní s hrôzami onoho dňa, keď zadržávajúci Duch Boží bude úplne odňatý od bezbožných a už nebude viac zadržiat výbuch ľudskej vášne a satanovho hnevu! Svet potom uvidí, ako nikdy predtým, následky satanovej vlády.

“Dar în ziua aceea, ca și în vremea distrugerii Ierusalimului, poporul lui Dumnezeu va fi izbăvit, fiecare care va fi găsit scris printre cei vii. Isaia 4:3. Hristos a declarat că va veni a doua oară ca să-i adune la Sine pe cei credincioși ai Săi: „Atunci toate semințiile pământului se vor jeli și Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă. Și El va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiță, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” Matei 24:30, 31. Atunci cei ce nu ascultă de Evanghelie vor fi mistuiți de suflarea gurii Sale și vor fi nimiciți de strălucirea venirii Sale. 2 Tesaloniceni 2:8. Asemenea lui Israel din vechime, cei răi se nimicesc pe ei înșiși; ei cad prin nelegiuirea lor. Printr-o viață de păcat, ei s-au așezat într-o asemenea nearmonie cu Dumnezeu, firile lor au devenit atât de degradate de rău, încât manifestarea slavei Sale este pentru ei un foc mistuitor.”

„Bărbații să ia seama să nu neglijeze lecția transmisă lor în cuvintele lui Hristos. După cum El i-a avertizat pe ucenicii Săi cu privire la distrugerea Ierusalimului, dându-le un semn al pieirii care se apropia, pentru ca ei să poată scăpa; tot astfel El a avertizat lumea cu privire la ziua nimicerii finale și le-a dat semnele apropierei ei, pentru ca toți cei care voiesc să poată fugi de mânia viitoare. Isus declară: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri.” Luca 21:25; Matei 24:29; Marcu 13:24–26; Apocalipsa 6:12–17. Cei care privesc aceste vestitoare ale venirii Sale trebuie să „știe că este aproape, chiar la ușă”. Matei 24:33. „Vegheați dar”, sunt cuvintele Sale de avertizare. Marcu 13:35. Cei care iau seama la avertizare nu vor fi lăsați în întuneric, pentru ca ziua aceea să-i surprindă pe neașteptate. Dar pentru aceia care nu vor veghea, „ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea”. 1 Tesaloniceni 5:2–5.” Tragedia veacurilor, 36, 37.

Când sora White a scris aceste cuvinte, urma să existe încă o împlinire viitoare a distrugerii Ierusalimului. Judecata retributivă care este adusă asupra Romei moderne (balaurul, fiara și prorocul mincinos), la sfârșitul lumii, reprezintă căderea finală a Babilonului spiritual, dar Babilonul spiritual (papalitatea) a căzut deja o dată, în 1798. Distrugerea Ierusalimului reprezintă

judicata retributivă a lui Dumnezeu asupra unei biserici apostaziate.

Distrugerea Ierusalimului în cei trei ani și jumătate, din anul 66 d.Hr. până în anul 70 d.Hr., prefigurează distrugerea prin judecata retributivă a lui Dumnezeu, la sfârșitul lumii, adusă asupra Romei moderne (balaurul, fiara și prorocul mincinos). Asediul și distrugerea Ierusalimului, împlinite prin păgânism din anul 66 d.Hr. până în anul 70 d.Hr., au durat exact trei ani și jumătate.

Asediul și distrugerea Ierusalimului spiritual, împlinite de papalitate, au durat trei ani și jumătate profetici, din 538 până în 1798. Aceste două ilustrații prefigurează asediul și distrugerea Ierusalimului în „ceasul” crizei legii duminicale, aduse de Roma modernă. Cea din urmă dintre cele trei distrugerii ale Ierusalimului este inversată, așa cum este reprezentat în cartea lui Daniel.

Cartea lui Daniel începe cu Babilonul cucerind și nimicind Ierusalimul și se încheie cu nimicirea Babilonului și biruința Ierusalimului. În fiecare dintre cele trei bătălii, le-a fost dat creștinilor un semn care îi înștiința să fugă dinaintea războiului ce urma să vină. În anul 66 d.Hr., acesta a fost atunci când armatele Romei păgâne și-au așezat stindardele (steagurile lor de luptă) pe pământul sfânt al sanctuarului. În anul 538, acesta a fost atunci când „omul fărădelegii” a fost descoperit, șezând în templul lui Dumnezeu (biserica creștină), arătându-se pe sine că este Dumnezeu, când a promulgat o lege duminicală la Conciliul de la Orléans în acel an. Impunerea păzirii duminicii este ceea ce papalitatea identifică drept dovada autorității sale asupra lumii creștine, căci ei susțin (pe bună dreptate) că nu există niciun temei pentru închinarea de duminică în Cuvântul lui Dumnezeu, iar faptul că ei au instituit duminica drept zi de închinare în creștinism este dovada că autoritatea tradițiilor și obiceiurilor lor păgâne este mai presus de Biblie.

În anul 538, creștinii trebuiau să se despartă de Biserica Romei, nu doar pentru că aceasta nu era cu adevărat o biserică creștină, ci și pentru că semnul autorității papale fusese așezat în locurile sfinte ale bisericii lui Dumnezeu. Sora White identifică procesul de separare din acea istorie care a început perioada în care biserica lui Dumnezeu a fugit în pustie timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

„Dar nu există nicio unire între Prințul luminii și prințul întunericului și nu poate exista nicio unire între urmașii lor. Când creștinii au consimțit să se unească cu aceia care nu erau decât pe jumătate convertiți de la păgânism, au pășit pe o cale care i-a îndepărtat tot mai mult de adevăr. Satana s-a bucurat nespus că izbutise să înșele un număr atât de mare dintre urmașii lui Hristos. Apoi și-a exercitat puterea și mai deplin asupra acestora și i-a inspirat să-i persecute pe aceia care au rămas credincioși lui Dumnezeu. Nimeni nu înțelegea atât de bine cum să se împotrivescă adevăratei credințe creștine precum aceia care odinioară fuseseră apărătorii ei; iar acești creștini apostatați, unindu-se cu tovarășii lor pe jumătate păgâni, și-au îndreptat lupta împotriva celor mai esențiale trăsături ale doctrinelor lui Hristos.”

„A fost nevoie de o luptă disperată pentru ca aceia care voiau să rămână credincioși să stea neclintii împotriva înșelăciunilor și urâciunilor care erau deghizate în veșminte sacerdotale și introduse în biserică. Biblia nu era acceptată ca standard al credinței. Doctrina libertății religioase era numită erezii, iar susținătorii ei erau urâți și proscriși.”

„După un conflict îndelungat și sever, puținii credincioși au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostată, dacă ea tot mai refuza să se elibereze de neadevăr și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă voiau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu îndrăzneau să tolereze rătăcirii fatale pentru propriile lor suflete și să dea un exemplu care ar fi primejduit credința copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura pacea și unitatea, erau gata să facă orice concesie compatibilă cu credințioșia față de Dumnezeu; dar simțeau că până și pacea ar fi fost cumpărată prea scump prin sacrificarea principiului. Dacă unitatea putea fi asigurată numai prin compromiterea adevărului și a neprihănirii, atunci să fie deosebire, și chiar război.” Tragedia veacurilor, 45.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

„Veșnicia se întinde înaintea noastră. Cortina este pe punctul de a fi ridicată. Noi, care ocupăm această poziție solemnă și plină de răspundere, ce facem, la ce ne gândim, de ne agățăm de iubirea noastră egoistă pentru comoditate, în timp ce sufletele pier în jurul nostru? Au ajuns inimile noastre cu totul împietrite? Nu putem simți sau înțelege că avem o lucrare de făcut pentru mântuirea altora? Fraților, sunteți voi dintre aceia care, având ochi, nu văd, și având urechi, nu aud? Oare în zadar v-a dat Dumnezeu cunoașterea voii Sale? Oare în zadar v-a trimis avertizare după avertizare? Credeți declarațiile adevărului veșnic cu privire la ceea ce este pe punctul de a veni asupra pământului, credeți că judecățile lui Dumnezeu atârnă asupra poporului, și puteți încă să stați în tihnă, leneși, nepăsători, iubitori de plăceri?”

„Nu este acum vremea ca poporul lui Dumnezeu să-și fixeze afecțiunile sau să-și adune comoara în lume. Nu este departe timpul când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi siliți să căutăm refugiu în locuri pustii și singuratic. După cum asediarea Ierusalimului de către oștirile romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii din Iudeea, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră, prin decretul care impune sabbatul papal, va fi pentru noi un avertisment. Atunci va fi vremea să părăsim marile orașe, în vederea părăsirii apoi și a celor mai mici, pentru locuințe retrase, în locuri izolate, printre munți. Iar acum, în loc să căutăm aici locuințe costisitoare, ar trebui să ne pregătim să ne mutăm într-o țară mai bună, adică una cerească. În loc să ne cheltuim mijloacele pentru satisfacerea de sine, ar trebui să învățăm să economisim. Orice talent împrumutat de Dumnezeu trebuie folosit spre slava Sa, pentru a da lumii avertizarea. Dumnezeu are o lucrare de făcut de către împreună-lucrătorii Săi în orașe. Misiunile noastre trebuie susținute; trebuie deschise noi misiuni. Pentru a duce înainte această lucrare cu succes, va fi nevoie de cheltuieli considerabile. Sunt necesare case de închinare, unde oamenii să poată fi invitați să audă adevărurile pentru timpul acesta. Tocmai în acest scop, Dumnezeu a încredințat un capital ispravnicilor Săi. Nu lăsați ca proprietatea voastră să fie legată în întreprinderi lumești, astfel încât această lucrare să fie împiedicată. Puneți-vă mijloacele acolo de unde le puteți folosi pentru binele cauzei lui Dumnezeu. Trimiteți-vă comorile înainte, în cer.” Testimonies, volumul 5, 464.